

Хочу покласти всьому край

КУПИТИ

Ти боятимешся. Але не знатимеш, чому... Хочу покласти всьому край.

Щойно така думка западає мені в голову, її вже неможливо здихатися. Вона прилипає. Не відпускає. Бере гору. І з цим нічого не вдієш. Одного разу Джейк сказав: «Іноді думки ближчі до правди й реальності, ніж дії. Сказати й зробити можна будь-що, а от думку не сфальсифікуєш». Либонь, я мала б здогадатися, як завершиться наша історія. Припускаю, кінець був визначений від самого початку. У цьому атмосферному інтелектуальному трилері з елементами саспенсу Ен Рід досліджує глибини людської психіки, ставлячи під сумнів свідомість, свободу волі, цінність стосунків, страх і самотність. «Хочу покласти всьому край» затягне вас із першої сторінки — і не відпустить аж до самого кінця. А тоді вам захочеться перечитати все спочатку.

Дорога майже порожня. Навколо панує тиша. Земля пустою лежить. Я такого не очікувала. Тут є на що подивитись, але людей зовсім небагато, так само як і будівель — будь-яких. Тільки небо. Дерев. Лани. Паркани. Дорога з узбіччями, укритими рінню.

— Хочеш, зупинимося на каву?

— Гадаю, обійдуся, — відказую.

— Остання нагода. Далі почнеться справжнісіньке село.

Я вперше відвідую Джейкових батьків. Чи то пак відвідаю, коли ми доїдемо. Джейк — мій хлопець. Не скажу, що ми давно зустрічаємося. Це наша перша сумісна мандрівка й перша довга дорога, яку ми долаємо разом. Навіть дивно, що я відчуваю тугу — за нашими стосунками, за ним, за нами. Здавалось би, мою душу має приймати радісне тріпотіння в передчутті першої з низки численних майбутніх сімейних зустрічей. Та це не так. Аж зовсім.

— Не потрібно мені ніякої кави чи перекусок, — повторюю. — Не хочу перебивати апетит перед вечерею.

— Не думаю, що нас очікуватиме традиційне застілля. Мама стомлена.

— Але ж вона не заперечуватиме, правда? Ну, що я приїду?

— Ні, мама буде рада. Уже рада. Мої старі хочуть познайомитися з тобою.

— Тут самі повітки й хліви навкруги. Серйозно!

Протягом нашої подорожі я побачила їх більше, ніж за кілька років. Більше, мабуть, ніж за ціле життя. Навколо все таке однаковісіньке. Ті самі корови, ті самі коні. Вівці. Поля. І повітки. Під неозорим небесним склепінням.

— Уздовж дороги немає жодного ліхтаря!

— Але й рух не надто напружений для додаткового освітлення, — зауважує Джейк. — Певно, ти помітила.

— Уночі тут достоту темно, хоч оком світи.

— Так і є.

У МЕНЕ ТАКЕ ВРАЖЕННЯ, ніби я знаю Джейка довше, ніж насправді. Скільки ми з ним знайомі? Місяць? Може, шість-сім тижнів? Уже й не пригадаю. Мабуть, усе-таки сім. Між нами справжній зв'язок, ми сильно прив'язані одне до одного. І це рідкість. Я ще ніколи не спізнавала нічого схожого.

Підібгавши під себе ліву ногу, мов подушку, я повертаюся до Джейка й питаю:

— Ти багато розповів їм про мене?

— Батькам? Багатенько, — відповідає він, метнувши на мене оком.

Люблю оцей його погляд, тому всміхаюся. Мене нездоланно тягне до нього.

— І що саме?

— Що зустрів гарненьку дівчину, яка п'є забагато джину.

— А от мої батьки про тебе не знають.

Він гадає, я жартую. Та це не так. Батьки й гадки не мають про його існування. Я не казала їм ані про Джейка, ані про те, що взагалі з кимось зустрічаюся. Геть нічого. Без сумніву, варто було щось розповісти. Нагода траплялася неодноразово. Проте я ніколи не почувалася достатньо впевненою, щоби бодай словом обмовитися.

Джейк, здається, збирається поговорити, але потім передумав. Натомість тягнеться до приймача і вмикає музику.

Тихенько. Після тривалих пошуків нам вдалося знайти хіба що якусь місцеву хвилю. Лунає стара пісня. Джейк киває в такт і підспівує собі під носа.

— Ніколи не чула, як ти співаєш, — зазначаю. — Виходить нічогенько!

Навряд чи мої батьки колись дізнаються про нього. Не уявляю цього ні зараз, ні навіть у далекому майбутньому. І поки наше авто мчить пустельною сільською дорогою до його родинної ферми, мені від цієї думки стає страшенно сумно. Почуваюсь егоїсткою, ба більше — егоцентричною. Слід зізнатися Джейкові, які думки мене обсіли. Та річ у тім, що це надто важко. Щойно я вихлюпну на нього свої сумніви, вороття вже не буде.

Отже, вирішено — більш-менш. Тепер я впевнена, що покладу цьому край. Тоді й зустріч із його батьками не буде такою обтяжливою. Мені дуже цікаво побачити, які вони, проте я відчуваю провину. Гадаю, Джейк розцінює мій візит як ознаку готовності перейти на новий рівень у наших стосунках.

Ось він, поруч зі мною. Що в нього на думці? Джейк навіть не здогадується, про що я збираюся поговорити. Це буде ох як непросто. Не хочу завдавати йому болю.

— Коли ти встиг вивчити цю пісню? Хіба ми не слухали її разом? Двічі?

— Це ж класика кантрі, а я зростав у селі, тож усотав її з молоком матері.

Він не підтверджує, що ми двічі слухали її разом. І що це за радіохвиля, де та сама пісня крутиться протягом години?

А втім, я вже довгий час не слухала радіо. Може, нині всі хвилі такі, тож це цілком нормально. Хтозна.

А може, мені вся кантрі-музика звучить однаково.

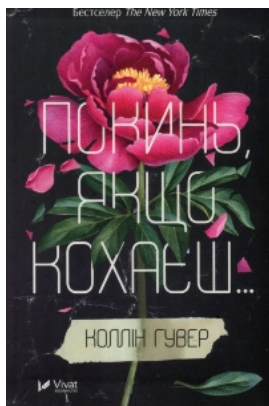
ЧОМУ В МЕНЕ НЕ ЛИШИЛОСЯ ЖОДНИХ СПОГАДІВ про останню мою поїздку? Я навіть не пам'ятаю, коли це було. Дивлюсь у вікно, але вхопити оком нічого не можу, тому просто проводжу час так, як люди роблять це в автівках. Коли їдеш кудись машиною, години спливають значно швидше.

І це вельми кепсько. Джейк багацько розповідав мені про місцеву природу. Він любить тут усе, поготів небо й лани.

І каже, що сумує за ними, коли перебуває деінде. Упевнена, це прекрасний та спокійний край. Однак із вікна автомобіля доволі складно щось роздивитись. Утім я намагаюся щосили.

Ми проминаємо закинутий двір, де лишився самий фундамент фермерського будинку. Джейк каже, що з десять років тому тут усе згоріло. За рештками дому видніє трухлява клуня, а на передньому подвір'ї висить гойдалка. На позір новісінька. Не благоденська й не іржава, нітрохи не пошкоджена примхливою погодою.

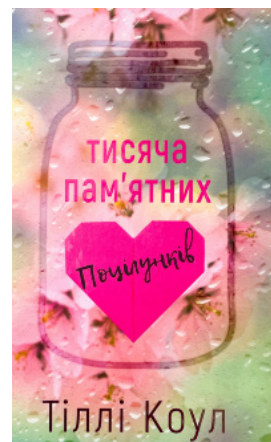
Рекомендована література

Покинь якщо кохаєш

Без Меріт

Тисяча пам'ятних
поцілунків

Ретрит

Залишся, якщо кохаєш

Свобода від тривоги.
Здолай тривогу, доки
вона не здолала тебе

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ